Čís. 6366.

Uvažuje o tom, zda je podmíněný odklad výkonu trestu vyloučen podle § 2 zákona o podmíněném odsouzení, je jak nalézací tak i zrušovací soud vázán pravoplatným výrokem dřívějšího rozsudku o ztrátě práva volebního, v němž je zahrnut i výrok, že byl čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Takové předchozí odsouzení vylučuje pozdější podmíněné odsouzení, i když se odsouzený osvědčil.

Ztrátu práva volebního lze vysloviti i u osoby, která ho pro svůj věk ještě ani nemá, nikoli však u osoby mladistvé.

(Rozh. ze dne 3. října 1939, Zm II 205/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl odvolání, správně zmateční stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu, jímž bylo vysloveno, že je u obžalovaného vyloučen podmíněný odklad výkonu trestu.

Důvody:

Odvoláním proti usnesení, kterým bylo dodatečně vysloveno, že je u obžalovaného vyloučen podmíněný odklad výkonu trestu, uplatňuje stěžovatel důvod zmatečnosti podle § 281, č. 11 tr. ř., ježto výrok nalézacího soudu, že je podmíněné odsouzení vyloučeno podle § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., nepodléhá volnému uvažování soudcovskému a nemůže proto býti napadán opravným prostředkem odvolání. Leč zmateční stížnosti nelze přiznati úspěch.

Nalézací soud zjistil, že byl obžalovaný odsouzen rozsudkem okresního soudu v M., že v tomto rozsudku byla vyslovena ztráta práva volebního a že pětiletá doba stanovená v § 2 uvedeného zákona dosud neuplynula. Vyslovení ztráty práva volebního při předchozím pravoplatném odsouzení zahrnuje v sobě i výrok, že byl čin spáchán z pohnutky nízké a nečestné. Podle zásad trestního řádu nepřísluší ani nalézacímu ani zrušovacímu soudu přezkoumávati tento pravoplatný výrok. Nelze se proto zabývati námitkami, že šlo při tomto předchozím odsouzení o nesprávné podřadění trestného činu, že šlo o nepatrnou škodu a že byla nahrazena. Pro posouzení věci nemá významu ani to, že bylo vysloveno, že se odsouzený osvědčil a že je ho třeba považovati za zachovalého, neboť tím nepominuly následky předchozího odsouzení, rozhodné s hlediska § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.

Neobstojí ani další námitka, že podmíněné odsouzení není vyloučeno, ježto prý při předchozím odsouzení stěžovatelově nesměla býti vyslovena ztráta práva volebního, poněvadž byl stěžovatel tehdy stár něco málo přes osmnáct roků a tedy ani právo volební neměl. Nehledě k tomu, co bylo již uvedeno o tom, že byl nalézací soud vázán zjištěním předchozího pravoplatného rozsudku, nelze ani jinak přisvědčiti zmateční

stížnosti. Podle § 3 zák. čís. 75/1919 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 123/1933 Sb. z. a n. není vyslovení ztráty práva volebního omezeno jen na osoby, které podle svého věku mají volební právo; vyloučeno je jen ustanovením § 10 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. u osob mladistvých. Z toho plyne, že ztráta volebního práva může býti vyslovena i u takové osoby, která pro svůj věk toto právo ještě nemá, pokud jen nejde o osobu mladistvou.

Čís. 6367.

Ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 199, písm. b) tr. z.: Je nerozhodné, zda by veřejný úředník, za něhož se pachatel vydával, měl podle zákona právo k tomu, co pachatel žádal na poškozeném (úplatek za upuštění od předvedení), stačí, že se pachatel vydával za veřejného úředníka, uplatňujícího právo k výkonu určitého zákroku (zatčení a předvedení poškozeného), chtěje tak poškozenému způsobiti škodu.

(Rozh. ze dne 4. října 1939, Zm I 413/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu zadržel obžalovaný svědka F., když svědek vycházel ze zábavní místnosti, kde kupoval říšské marky, a řekl mu, že je členem říšskoněmecké tajné státní policie a že ho musí předvésti, protože neoprávněně kupoval říšské marky. Cestou vyzval obžalovaný F-a, aby mu dal 300 K, že ho propustí. F., aby nebyl předveden, mu vyplatil 250 K.

Soud prvé stolice uznal obžalovaného vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. b) tr. z.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Důvody:

Zmateční stížnost dovozuje s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9, písm. a) tr. ř., že

a) zjištěné jednání obžalovaného nelze označiti za lstivé ve smyslu zákona,

b) není dána příčinná souvislost mezi nepravdivým předstíráním úředního charakteru a omylem, který měl v zápětí vznik škody neb alespoň nebezpečí škody.

K a) Zmateční stížnost dovozuje, že zjištěné jednání nelze označiti za lstivé předstírání ve smyslu zákona, nýbrž nanejvýše za nepravdivé tvrzení, jehož nepravdivost mohl každý, i svědek F. rozpoznati pokud se týče zjistiti.

Zmateční stížnost přehlíží, že lstivým předstíráním ve smyslu zákona je i pouhé nepravdivé udání, nelze-li jeho nepravdivost poznati na první pohled a bez předchozího pátrání a je-li způsobilé vzbuditi u oklamané osoby nesprávnou představu a víru v pravdivost.